

כיכר המהומות שזי שכונת התיקווה
לא הפעם הראשונה

להיערך במיגרש הכדורגל של שכונת התיקווה. אך תחת שיוורו לקבוצה הביתית, בני יהודה, להעביר את המישחק למיגרש אחר, כזה שהמישטרה תהיה מוכנה לשר מור עליו, העדיפו האחראים על תיסעול מישחקי הכדורגל בהתאחדות להתעלם מהסירוב המישטרה, ולאשר קיום המישחק. כדי לצאת ידי חובת השמירה על הסדר במיגרש בשכונה, הסתפקו בהזמין נת סדרנים אזרחיים מיוחדים. בכך הם התכחשו, למעשה, לתקנון הרי התאחדות שאותו יזמו הסיצמט, והקובע כי אין לערוך מישחקי כדורגל בליגה חי לאומית ללא אבטחה מישטרתית. שופט הכדורגל משה אשכנזי, שנשמע להוראות התקנון, החליט לבטל את הרי מישחק בראותו כי אין נוכחות מישטרה במקום. היה זה לאחר שמאות אהדי בני יהודה כבר תפסו את מקומותיהם ביצעי המיגרש שבשכונה. החלטתו של השופט על ביטול המישחק עוררה סערת רוחות ותגובות חריפות מצד האוהדים הנועמים, ואין פלא בדבר, אותם אוהדים, הם אלה שאילצו לאחרונה את הנהלת קבוצתם האהודה, בני יהודה, להעביר את מישחקי הבית של הקבוצה למיגרש שבשכונה. בתיקווה שדבר זה יסייע להם למצוא את הנוסחה לצבירת נקודות לליגה.

אפילו לרעה. בני יהודה עדיין לא זכתה בנצחון בכורה העונה, והיא נמצאת בתחתית הליגה. אם לא תצליח לצבור נקודות, היא תשוב לליגה א', שממנה עלתה לפני שנתיים. מצב זה מבקשים האוהדים למנוע בכל מחיר — אפילו באמצעים אלימים.

בני יהודה לסיוע כספי, והסתפקה בסכום זעום למדי, על-מנת לצאת ידי חובה. תחת זאת הבטיח ראש העיר, שלמה (צ'יצ') להט כי ישתדל אצל מסקד-המחוז, כדי שזה ישלח שוטרים לאבטחת הסדר במגרש. אך השוטרים לא הגיעו. להט עצמו, שהוזר עוד לפני המישחק על-ידי פרנסי שכונת התיקווה כי סירובה של המישטרה להיות במקום עלול לגרום להתפרצויות אלימות הגיע לשם, וניסה לשכך את זעמם של האוהדים הצעירים, שמרי ביתם אף בחרו בו למישרתו הרמה. בקשותיו והבטחותיו של ראש העיר כי יוסיף להשתדל שבני יהודה תשחק על מיגרש הבית, נבלעו בתוך שאון חלומן הסוער, שקרא לצאת להפגין כנגד הקיפי, כנגד ההתאחדות לכדורגל, המישטרה והעירייה, ואפילו יישפך דם. לאוהדים אלה יקרה קבוצתם מכל, והם מוכנים ליהרג למענה. אחרי ההתפרעויות מול מישרי ההתאחדות, לפני שלוש שנים, החליטה ועדת המישמעת של ההתאחדות לזכות את קבוצת בני יהודה בניצחון טכני, על מישחק נגד הפועל תלון, שאמור היה לקבוע את ירידתם. גם אז פעלו אנשי ההתאחדות לכדורגל בניגוד לתקנון, ושילמו על כך ביוקר, בפסויר ההתאחדות. רצוי שיזכרו זאת.

הבנק במקום ולישכת המודיעין העירונית. לפגיעה בלישכה העירונית היה טעם מיוחד. היתה זו תוצאה ישירה מועמם של האוהדים על גוף נוסף המקפח אותם, לדעתם: עיריית תל-אביב. לפני הבחירות ידעו אנשי הליכוד, הרי שליטים כיום בעירייה, כי כדי לגרוף את קולות תושבי שכונת התיקווה, עליהם להבטיח כי יבנו עבורם מיגרש חדש. הם הבטיחו כי אחרי הבחירות יוחל בהנחת היסודות, וכי בינתיים יוכשר המיגרש הקיים למישחקי ליגה, על-מנת שיוכל לקרר רישיון מן המישטרה. אולם הבטחות לחוד — ומעשים לחוד. המיגרש הוכשר, אמנם, אך לא על-ידי העירייה אלא על-ידי הקבוצה דלת-האמר צעים עצמה. ללא אמצעים לא ניתן גם לסגור את המיגרש באופן שיתקבל על דעת המישטרה, שקבעה כי קיים חשש להתפרצות קהל מן היציעים לתוך המיגרש, בגלל אי-הכשרת מקומות ישיבה בו, כנהוג במיגרשים אחרים.

המחיר היה יקר. המישטרה דרשה מהנהלת קבוצת בני יהודה להכשיר בי מיגרש 7000 מקומות ישיבה מסומנים. הרי קבוצה אינה מסוגלת לעמוד בכך, כי לצורך זה היא זקוקה לסך של 400 אלף לירות. העירייה השיבה ריקם את בקשות

ברם ואש הצדק יקום
אנחנו נראה להם

„השוטרים בטלנים. יודעים רק לעשות רפורמים!“ צעקו האוהדים. הרוחות התר לחטו. באותה שעה הסתובבה ברחוב אצ"ל ניידת מישטרה, הנוהגת לרשום דו"חות למפריי-החוק בשכונה. אוהדי הקבוצה החליטו בירבמקום כי אין כניצגיה זו של המישטרה יפה לפרוק עליה את הזעם המצטבר. הדרך בפני הניידת נחסר מה, איש-המישטרה שירד ממנה אף לא הספיק לבקש שיפנו בספיו את הדרך — והניידת עלתה בלהבות.

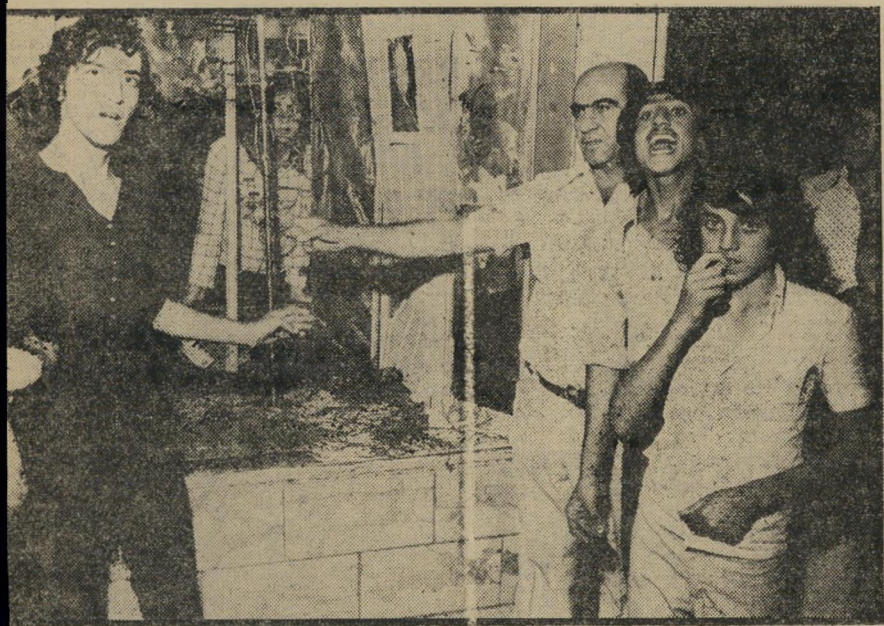
ההבטחות לא קוימו. או הסירה לפתע המישטרה את החרם על מישלות שוטרים לשכונת התיקווה. תוך זמן קצר הגיעו למקום תיגבורות של שוטרים מכל מחוז תל-אביב. כמאמר אחד האוהדים: „אם המישטרה לא רוצה לבוא, אז אנחנו נביא אותה.“

התיגבורות שהגיעו במהירות והתייצבו הכן, כולל השוטרים שאמורים היו לשר מור על הסדר בבלומפילד, העמידו מייד את האוהדים בעימות ישיר ולוחץ עם החוק. התוצאה: תיגרות רחוב ופצועים. אך עוד שוטרים הפצועים מסונים על ידי חבריהם, החלו המתפרעים מכלים את זעמם בחנויות שכרות ובוטיקה הראשיים של השכונה. הם ניפצו חלונות-ראווה והחלו בוזים מכל הבא ליד. בעיקר נפגעו חנות החכשיטים והשעונים הגדולה כי שכונה, חנותם של האחים יצחקוב, וכן

אנשי ההתאחדות לכדורגל, שהתבקשו להסביר את הסיבה לאי-הופעתה של הרי מישטרה. פטרו עצמם בתירוץ כי למישטרה אין די כוח-אדם באיזור תל-אביב, ולכן החליטה לא לשלוח שוטרים למיגרש בשכונה. הטבר זה הוכחש, אמנם, על ידי דובר מישטרת מחוז תל-אביב, רב-פקד משה שרף — שלטענתו נובעת החרי רמת המיגרש על-ידי המישטרה מהיעדר רישיון למיגרש — אך הוא בא במאוחר. בינתיים קיבלו אוהדי בני יהודה את גירסתה המוטעית והמטעה של ההתאחדות, והחלו מאשימים את המישטרה בי אפלייתם לרעה.

שמן על מדורת הזעם של האוהדים, החשים עצמם מקופחים, שפך והוסיף אחד האוהדים הוותיקים של בני יהודה, בני מסורי, אשר הגיע למיגרש השכונה הישר מאיצטדיון בלומפילד, שם חזה כי מישחק הראשון בין נוכבי פתחתיקווה להפועל חדרה.

בני ידע לספר לכל אותם אוהדים נזר עמים, בני-שכונת, כי אין שחר לטענת המישטרה שאין לה, כביכול, די כוח-אדם. זאת מאחר שבבלומפילד, הנמצא במרחק חמש קות נסיעה לכד מהתיקווה, ירש ביום 40 שוטרים באפסי-מעשה. שמועה זו, שחלפה ככרך מאוון לאוון, מצאה את ביטוייה בהפרחת סיסמות זעם כנגד מישטרת תל-אביב, על האפלייה הכרוכה לעור מת איצטדיון בלומפילד השכן.

צהרות הכוזים ודמעות הקורבנות
הזדמנות לפרוק עול